
F O R S V A R S P O L I T I K K

Innledning på Oslo RVs skoleringsmøte 8. og 9. juni 1983
Innleder: Per Gunnar Gabrielsen

Flere eks. kan bestilles fra
Oslo RVs kontor, tlf. 41 40 32
Kontoradresse: Bernt Ankersgt.6B
Postadresse : boks 211, Sentrum Oslo1

Pris kr. 10,-

=====
" F O R S V A R S J Ø L R Å D E R E T T E N "
=====

(Innledning påOslo RVs skoleringsmøte i valgkampen 1983)
Av Per Gunnar Gabrielsen

Når historia skal skrives om noen hundre år, vil vårt århundre framstå som et svart kapitel som langt overgår "middelalderens mørke århundre". Motsigelsene i det mennekefiendtlige imperialistiske systemet visers seg med alle sine grusomheter. I imperialismens krampetrekninger opplever vi at over 10 ganger NOrges befolkning dæuer av sult hvert år, at 1 milliard er feilernært/underernært, at enorme produktivkrefter ødelegges, at økokatastrofer truer livet i havet. Og utviklinga går til det verre.

Ett av imperialismens resultater er de lovmessige, imperialistiske omfordelingskrigene, verdenskrigene. To ganger tidligere i dette århundret har storkriger rasert ufattelige mengder produktivkrefter.

Det er bare ett svar på dette, om menneskeheten skal slå seg ut av slavetilværelsen, - imperialismen må styrtes og det kan ikke skje med fredelige midler. Folk i alle verdensdeler møter den samme utfordringa: Kamp eller kapitulasjon. Afghanerne møter den daglig, - gi etter og kues av invasjonshæren eller kjempe for sjølråderetten. Vi i Norge står overfor motsigelsen styrke forsvarsevnen, kampevnen mot imperialismen eller la oss voldta. Hele den 3. verden møter den i form av om de skal sette hardt mot hardt opp mot imperialistisk utbytting og undertrykking, eller resignere sette håpet til forhandlinger og reformer. Dette er et nøkkel-spørsmål i en av de grunnleggende motsigelsene under den imperialistiske epoken, motsigelsen mellom imperialismen og verdens undertrykte folk og nasjoner.

2.

Jeg trekker inn dette fordi denne helheten ikke er noe som er et fremmedelement i en kommunevalgkamp. Det er tvert imot et skille mellom RV og de andre partiene som det er viktig å kjøre. Vi er noe langt mer enn et "antiimperialistisk" alternativ som støtter frigjøringsbevegelser. Visst støtter vi sånne bevegelser. Men vi peker på en sosialistisk verdensøkonomi, vi holder hardnakka fast på at det er absolutt nødvendig, og fullt mulig å styrte imperialismen.

Forhandlingsbordet

Dette skillet kommer også fram i synet på nedrustningsforhandlinger. Alle andre partier har hatt en nesten hypnotisk fokusering på forhandlingsbordet i Genève hvor USA og Sovjet diskuterer mellomdistanseraketter. Jeg vil påstå så hardt jeg kan at det ikke er der de viktige tinga skjer. De skjer i Polen, Afghanistan, Eritrea, Nicaragua, - kort sagt der kampen mot imperialismen står sterkest og der imperialismen rammes hardest. En vest-europeisk opinion som støtter kampen mot sosialimperialismen vil bety et helt annet press på Kreml enn den fredsbevegelsen som i mange tilfeller ikke engang retter nedrustningskrav mot Sovjet. I bystyret viser dette skillet seg når Nordengen skåler med de blodstenkte fredsapostlene fra Moskva som ankra opp på honnør-brygga i mai, mens RV kjørte skarp kritikk og demonstrerte sin avsky for falskneriet. Mens de andre partiene kjører på avspenning med en nabo i øst som har oss på menyen, vil vi bruke bystyret til å vise solidaritet og bygge opp en forsvarsevne.

I valgkampen er årsaken til krigen et viktig spørsmål. Den økonomiske, militære og politiske styrken mellom de to supermaktene har forskyvt seg i Sovjets favør. Derfor gjelder politikken i dag ei nyoppdeling av verden, og i første rekke innflytelsen og makta i Europa-. Tall og fakta om dette finns i heftet til Rød Valgallianse om Krig og fred. USA gir ikke sin innflytelse fra seg fredelig. Vest-Europa går ikke uten videre inn i en øst-europeisk situasjon. For å få gjennom denne politikken vil Sovjet bruke militære midler, krigen er en forlengelse av politikken med andre midler. Dette gir grunnlag for å se at en kamp mot krigen, en kamp for å styrte imperialismen, for å forsvare sjølråderetten i et lite Vest-Europeisk land, ikke kan hvile på avsåpning, papirtraktater, norsk nedrustning eller andre former for "fredelige" løsninger.

3. Den kan bare hvile på vilien av å forsvare sjøl-
rådretten i alle de tre landa, fra Norge i nord til
Afghanistan i sør-øst.

Vilke Årsaker til krig peker de andre partiene på? Stort sett står de i samme bås og trekker fram "gjensidig mistillit som egentlig ikke har noe grunnlag" som forklaring. Denne tannlause kardemomme-imperialismen rimer jo dårlig med opptakten til de to første verdenskrigene, med folkemord i Afghanistan. Det er ikke noe nytt at borgerlige partier forsvarer det imperialistiske systemet. Det er heller ikke noe nytt at borgerlige arbeiderpartier som DNA og SV kjører fram teorier om fredelig imperialisme. Allerede Kautsky viste opp teorien om superimperialismen som skulle føre til varig fred. Mens Lenin slo fast at imperialisme betyr krig.

Nasjonal sjølråderett

I valgkampen vil en problemstilling bli kjørt mot oss. Nemlig. Er forsvaret av sjølråderetten verdt offeret? Den kan komme opp i forhold til repressalier og folkekrig. Men denne kapitalistiske problemstillinga står idag først og fremst på forsvar i skyggen av atomvåpna. Noen har alt formulert det sånn: Viss valget står mellom atomkrig eller sovjetisk okkupasjon, velger jeg å være okkupert og i live. Prisen for friheten er for høy. Dette er katta ut av sekken. Men la oss ta problemstillinga på alvor.

Hva gjelder den nasjonale sjølråderetten?

I en storkrig med okkupasjon tar trolig Sovjet makta fra det norske ~~kø~~ borgerskapet. (At de trenger støtte fra dette borgerskapet, i det minste nøytralitet, rokker ikke ved at okkupanten har makta) Denne politiske kontrollen vil styre norsk økonomi, politikk, kulutr osv. etter hva som tjener okkupanten. Dette kan ikke skje med borgerlig demokratiske metoder, men bli et fascistisk diktatur.

Matforsyninga endres radikalt. I dag har Norge 50% import av matvarer. Sovjet har i fred også importbehov. Med fem, seks millioner bønder inn i de væpna styrkene og opptrapning av den sovjetiske militærproduksjonen, blir behovet for mat akutt. Norge må eksportere mat, underholde en okkupasjonshær og sult, underernæring, kanskje akutt

hungerskatastrofe. Vel og merke som følge av det mest sannsynlige, - en konvensjonell krig.

Helse- og sosialsektoren har problemer i dag. Medisiner, sjukepersonell, sjukehus vil bli stilt til rådighet først og fremst for okkupanten. I den grad det blir læmpa på det, er det for å kjøpe politisk godvilje. Med situasjonen i helsevesenet i dag, får dette kraftige virkninger.

Økonomiens hovedmål blir sovjetiske militære behov. Samtidig blir råvareimport fra andre sider av Atlanteren og trolig mesteparten av 3. verden avskjært. Det samme gjelder eksporten. Norsk næringsmønster er veldig sårbart. Dette må bety store arbeidskraftoverskudd, mens Sovjet har mangel på arbeidskraft. Enten frivillig arbeid for okkupanten på f.eks. militære anlegg, i sovjetisk krigsproduksjon eller tvangsarbeid.

Over tid, helst så fort som mulig, trenger okkupanten et sjikt samarbeidsvillige. Det koster enormt å ha ståpende okkupasjonsstyrker i årtier. For å bygge opp dette, trengs russifisering av kulturen, trolig med andre og hardere virkemidler enn nazi-Tyskland brukte. Mange vil bli putta i konsentrasjonsleire, motstand blir møtt med represalier.

Det er disse perspektivene den nasjonale sjølråpberetten dreier seg om, ikke et eller annet slags regjeringsskifte. Vi finner et bedre sammenlikningsgrunnlag i den 3. verden for åssen forholda kan bli enn i den industrialiserte del av verden i dag, kanskje med visse unntak for Øst-Europa.

Motstand blir møtt med terror. Terroren vil bli hardere jo mer virkning den har. Dette er afghanistan i et nøtteskall. Problemet er ikke om sjølråpberetten er verdt prisen. Problemet blir kampen for et menneskeverdig liv.

Atomkrig

Frykten for atomvåpen blir kjørt foran i denne propagandaen. for kapitulasjon og defaitisme. Det er på tide å skjære inn i denne forestillinga om sluttsteinen på sivilisasjonen.

Krig er forlengelse av politikken, med militære midler:

Dette må ligge til grunn for vurderinga av faren for atomkrig. Strategiske atomvåpen har en enorm ødeleggelseskraft og nettopp derfor er de ubrukelige som militære midler. De er først og fremst politiske våpen med store muligheter til politisk utpressing (som sjølsegt, kan gi militære fordeler). Det viktige spørsmålet er under

vilke forhold det er mulig å presse politisk med atomvåpen. Jeg skal gå gjennom noen muligheter.

I dag (og i overskuelig framtid) har ingen av supermaktene førsteslagsevne(dvs. at de kan skyte først og ødelegge den andrd supermaktas gjengjeldelsesevne). Å bruke, eller true med å bruke strategiske atomvåpen i denne situasjonen, gir ingen politisk gevinst. Det blir som å true et ransoffer med håndgranat i et lukka rom.

Sovjets utplassering av SS-20 raketter mot Vest-Europa kan gi politiske gevinster. Sovjets hensikt med disse våpna er politisk. Det er atomutpressing mot Vest-Europas folk for å framtvinge en kapitulasjon i en krig. Jeg sier kan gi, fordi det avhenger av opinionen i Vest-Europa om de skal få kapitulasjonseffekt. ~~Rxjx~~ Dersom en blind atomfrykt tar overhånd, kan i prinsippet eksistensen av rakettenes, ikke bruken av dem, gi store politiske og ~~gevin~~ militære gevinster. ~~Å~~ Ei nøktern vurdering ~~xx~~ tilsier at Sovjet vil trekke på seg store ulemper ved å bruke dem. For det første vil det rasere produktivkrefter de sjøl skal nyttiggjøre seg, mennesker og maskiner. For det andre blir det uhyre vanskelig å framtvinge et politisk samarbeid i de okkuperte landa. For det tredje vil motstandsgnisten kunne slå ut i et rasende, inferno som mangedobler okkupasjonsmaktas vanskeligheter. Et skikkelig utbygd sivilforsvar vil sjølsagt kunne styrke viljen til forsvar og motstanden mot å la seg terrorisere i kne.

Taktiske atomvåpen må skilles fra de strategiske. Taktiske våpen har mindre ladninger og har først og fremst direkte militære hensikter. Sovjetiske militære doktriner inkluderer bruk av taktiske atomvåpen som de kaller et spesielt slagkraftig artilleri.

Når det er snakk om at Nato i sine forsvarsplaner for Norge og Vest-Europa inkluderer bruk av taktiske kjernevåpen, viser det til taktiske våpen. Nato sier de vil bruke taktiske atomlandladninger mot en sovjetisk arme som er i ferd med å nedkjempe Natos forsvarslinjer.

Vi er mot disse taktiske atomvåpna. De er en trusel mot sivilbefolkninga. De er en trusel mot forsvarsviljen. Hvem faen kan kjempe med truselen om egne atombomber hengende over hodet. Vi er for sivilberedskap som beskytter mot virkningene av disse våpna som sannsynligvis vil bli brukt.

6.

brukt.

Vi er mot Natos mellomdistanseraketter. De er uttrykk for en helt feilaktig forsvarstenking. I stedet argumenterer vi for styrking av Vest-Europas konvensjonelle forsvar. Tanken med mellomdistanserakettene er blant annet at de skal brukes hvis det konvensjonelle forsvaret bryter sammen. I virkeligheten er det svakheter i den konvensjonelle forsvarsevnen som tvinger fram valget, bruk av mellomdistanseraketter eller kapitulasjon. Det første alternativet betyr gjengjeldelse med SS-20, kanskje at herskergrunnlaget for det vest-europeiske borgerskapet raseres. Kapitulasjon er langt mer sannsynlig.

Fremskrittspartiet er for atomvåpen og er for atomvåpen på norsk jord i fredstid. Dette er en konsekvent, feilaktig linje. Men spranget til de øvrige partiene, minus Venstre og SV, er ikke langt. De andre, inkludert Arbeiderpartiet, støtter planen om at Nato skal kunne bruke atomvåpen til forsvar av Norge. Arbeiderpartiet avviser ikke Pershing og krysserrakettene, men vil ha vedtaket utsatt. For SVs del overser de problemet med SS-20 raketten. De ligger lavt med kravet om å få disse raketten fjerna. De stiller ikke noe alternativ til Natos nye raketter, men tar til orde for nedrustning av Norge, svekking av den konvensjonelle forsvarsevnen. Dette er kapitulasjonslinja, i en annen versjon enn de øvrige borgerlige partiene. Ingen av disse partiene går inn for å styrke den sivile beredskapen. Og endelig er det klart at den blinde atomfrykten som SV sprer, dommedagsprofetiene, morfinpropagandaen, pumper og pumper opp den politiske effekten av Sovjets atomutpressing.

Folkekrig og et sterkt uavhengig forsvar

Et sovjetisk angrep på Norge vil svært sannsynlig lykkes. Vårt hovedpoeng med parola sterkt uavhengig forsvar er at dette vil yte betydelig mer motstand, bidra til kampvilje i befolkninga og legge forholda best tilrette for folkekrig. Vi stiller ikke folkekrig, og spesielt ikke geriljakrigføring, som et alternativ til invasjonssvaret. Gerilja er en stridsform som utvikles i et allerede okkupert område der styrkeforholdet i fiendens favør er stort.

Idag ~~så~~ tviler mange på om det er mulig å gjennomføre en folkekrig i Norge. Samtidig har verken forsvaret eller

7.

noe annet parti enn vi et klart syn på at folket i Norge må befri seg sjøl. Hos de andre er det hjelpa utenfra som skal garantere norsk sjølråderett. Dette er et viktig poeng for oss, også i valgkampen. Det står på vår dagsorden nå å ~~øke~~ propagandere for folkekrig, og at dette er det eneste som kan sikre norsk sjølråderett.

Et konvensjonelt invasjonforsvar er viktig, sjøl om det ikke er noen garanti for sjølråderetten. Noen viktige krav i stikkordsform:

- et sterkt forsvar i motsetning til et svakt. SV vil svekke forsvarsevnen drastisk med sin linje for nedrusnitng. Forsvarsplanen til de andre partiene svekker forsvarsevnen år for år i dag.

- et uavhengig forsvar. Kjowrna her er å bygge på en ny, en annen forsvarsplan enn i dag. Poenget med dagens plan er at den er ~~riktig~~ spikra opp med utenlandske unnsetninger fra den andre supermakta. ~~Men~~ Verken kommer de eller ønsker vi dem. Dette bidrar til å forsterke håpløse skallforsvarsdoktriner, bygger illusjoner om at vi ikke trednger så rask mobilisering, ikke trenger store stående styrker osv. Nato svekker vår forsvarsevne. Det viktigste er å gå ut av Natos integrerte militære samarbeid. Den politiske alliansen som gjenstår bekymrer ikke meg. Tvert imot vil den fortsatt bekymre Moskva og det er bra, sett i lys av faren for et isolert angrep på Norge.

- kvinnelig verneplikt. Ut fra kampen for sosialismen ønsker vi kvinner med militærerfaring. Ut fra kampen for nasjonal uavhengighet ønsker vi kvinner med militærerfaring. Ut fra ønsket om kvinnefrigjøring, likestilling ønsker vi kvinnelig verneplikt. Henger vi oss på likestillinga og er enige om den, vil alle argumenter mot kvinnelig verneplikt være argumenter mot mannlig verneplikt, for en verva hær som virkelig svekker forsvarsevnen mot imperialismen og er langt mer effektiv mot folket sjøl.

Oslo spesielt

Oslo er hovedsete for politikk, siviladministrasjon, kommunikasjon, og sete for den militære ledelsen. Et førsterangs angrepsmål. I dag uten lavforsvarsluftvern. Uten stående styrker. Med andre ord svært utsatt for kuppangrep.

HV i Oslo, ca. 10.000 soldater, kan bli viktige i denne situasjonen.

8.

SV er for et "Heimevernsforsvar", Venstre er for styrking av HM, RV er for styrking av HV. Ett problem for HV i Oslo er mangdel på øvings- og skyteområde. Stort sett er Hærens områder brukt til nå, og dette reduserer den aktive øvingstida pga. lang reisetid, og arbeid med rigging i hvert enkelt tilfelle-.

Så skjer det, the taste ~~is~~ is the proof of the pudding. Blekkevannsområdet i Sørkedalen er foreslått og behandla i formannskapet. SV stemmer mot med en begrunnelse om natur/miljøverninteresser, støyskader etc. som i virkeligheten utelukker treningsområde i noen del av Norge som ligger nær folk, dvs. der HV ~~sk~~ skal operere. Hardangervidda kan kanskje være egna. VEnstre stemmer mot. DNA stemmer mot.

RV ~~sk~~ må støtte Blekkevannprosjektet. Vi er mot å skyve problemene over til Oslos nabokommuner. Og spesielt mot å skyve det over til Donmosan i Rausjømarka som betyr å skyve belastninga over til Sørmarka hvor det alt finnes mange hindringer for friluftinteressene og hvor støyproblemene med skytefeltet blir større enn i Sørkedalen. Argumenter om naturvern- og støy holder ikke. Det vil overalt bli ~~så~~ sånne problemer. Dette viser i praksis åssen prioriteringa til sjuende og sist faller ut. Og det er ganske interressant at de to partiene, ved siden av RV som snakker mest om styrking av HV, går mot Blekkevannprosjektet. Vedlagt er en kopi av saksgangen som gir litt fakta om avstemminger.

Sivilberedskaper

Dette gjelder langt mer enn atomsikre tilfluktsrom, sjøl om det også er viktig. Sjølbergning med mat, transportmuligheter, oppvarming av boliger, energiforsyning forøvrig er noen av de sakene som kommer inn under sivilberedkspaen.

Men jeg skal konsentrere det om Oslo og åssen sivilbefolkningssituasjon vil være i forbindelse med krigshandlinger.

Pr. i dag er det ikke samordna planer mellom sivilforsvaret ~~og~~ og militærforsvaret. Oslos telefonkataloger er utstyrt med evakueringsplaner som ikke tar hensyn til at det svært sannsynlig er militære kamphandlinger igang på alle evakueringsveiene. Den trolig beste evakueringsruta er gjejnem Nordmarka, men det holder sjølsagt ikke når byen skal tømmes. Dette betyr kaos, utviklinga styres mot et enormt kaos hvor til og med sivilbefolkninga kommer til å legge kjelker i veien for optimalt effektivt militært fors

9.

tært forsvar. Konsekvensen av dette må være å bygge ut sivilberedskaper i Oslo og ikke basere det på evakuering. Det er også ideer om å droppe evakuering, men argumentet for det er at evakuering blir så mye dyrere. Poenget er imidlertid at sivilberedskap i Oslo er dyrt. Det må bygges ut nye tilfluktsrom, tilfluktsrom må forbedres og framfor alt må befolkninga få tak på hvilke planer som eksisterer og øve på gjennomføringa av disse planene. Derfor foreslo RV i bystyret høsten 81 at bystyret skulle gjennomgå den sivile beredskaper i Oslo innen utgangen av 82. (Opp mot et forslag fra SV om å erklære Oslo ei atomfri sone). RVs forslag gikk til slutt enstemmig gjennom, men etter det har ikke bystyret hørt et kvadder. Dette er trenering av ei viktig sak og brudd på vedtak i bystyret. RV må kjøre hardeere på denne saka og få en full gjennomgang snarest. I den forbindelse bør RV stille forslag om en sivilforsvarsøvelse hvor folk ikke bare hører sirenene (40% hører dem forøvrig ikke fordi det ikke er midler til å bygge ut sirenene), men faktisk gå i tilfluktsrommene, gjøre seg kjent med skadale og gå et grunnlag til å kreve drastiske endringer. Vi mener dette forslaget har mye for seg, framfor alt kan det mobilisere befolkninga sjøl i kampen for en bedre sivilberedskap.

Helt på tampen

litt om innrettinga på valgkampen. De andre partiene kommer a) ikke til å kjøre forsvarspolitik i kommunevalget b) i den grad det blir gjort, kjøre spørsmålet om mello, m-distanseraketter. Samtidig er valgkampen en mulighet for RV til å komme ut med sin politikk. Det er stilt som et så viktig spørsmål at forsvarspolitikken er prioritert blant de to sentrale spørsmåla.

I konfrontasjoner, diskusjoner med folk, betyr det at vi må drive fram forsvarspolitikken, denne ballen er ikke automatisk på banen. Vi må konkretisere åssen bystyret kan brukes for å styrke forsvarsevnen, den sivile beredskaper, motvirke kapitulasjonisme, utvikle en front mot supermaktene og spesielt Sovjet og øke støtta til frigjøringsbevegelser i den 3. verden. Noe er lagt fram i innledninga. Dere må reise forsalg til åssen det kan gjøres bedre.

God valgkamp

(Her er det mange skrivefeil. Det ville ta seg bedre ut om de var retta opp. Men tidspresset er vår unnskyldning.)